

Krisztus szentséges teste és vére (Úrnapja)

Június 24. Keresztelő Szent János
születése

Június 27. Jézus szent szíve

Imádság szentáldozás előtt

Mindenható Isten,
nézd, Egyszülött Fiad,
a mi Urunk Jézus Krisztus szentségéhez járulok.
Úgy jövök, mint a beteg az élet orvosához,
mint a bűnös az irgalom forrásához,
mint a vak az örök világosság fényéhez,
mint a szegény koldus az ég és föld urához.
Könyörgök hozzád túláradó jószágodban bízva:
Gyógyítsd meg kegyesen betegséget,
mosd le tisztátalanságomat,
világosítsd meg vakságomat,
tedd gazdaggá szegénységemet
és öltöztess fel mezítelenségemet,
hogy az angyalok kenyerét,
a királyok királyát és uralkodók urát
oly nagy tisztelettel és alázattal,
olyan mély töredelemmel és áhítattal,
olyan tiszta és hívő szívvel,
olyan érülettel és megfontoltsággal fogadjam,
hogy ez valóban Ielkém üdvére váljék.

Aquinói Szent Tamás

A szentmise olvasmányai

- 1. Ter 14,18-20** A győzelmet arató Ábrahám hazatértekor Melkizedek megáldja őt, majd kenyeret és bort ajánl fel a magasságbeli Istennek.
- 2. 1Kor 11,23-26** Pál apostol továbbadja a korintusiaknak Jézusnak az utolsó vacsorán elhangzott parancsát: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”
- 3. Lk 9,11b-17** Jézus tanítványai közreműködésével néhány kenyérrel és sülthallal indítva, bőségesen vendégül lát több ezer embert.

A csodálatos kenyérszaporítás

Az elbeszélés alapja egy csodával kísért étkezés, amelyet Jézus nagyobb létszámú csoporttal tartott. Az eseményt azonban az őskeresztény hagyomány és maguk az evangélisták is teológiai szempontok alapján gondolták át és dolgozták fel. Ennek következtében az előttünk álló elbeszélésben nem pusztán adatközlő híradást kell látnunk, hanem teológiailag reflektált csodaelbeszélést, amely Jézus vendéglátó tettet üdvörtörténeti perspektívába állítja, s feltárja azt az értelmet, amely minden keresztény olvasó számára jelentős. Missziója befejeztével a tizenkettő visszatér, és beszámol arról, amit tett. A 6,13 után Lukács ismét az 'apostol' megnevezést használja, immáron teljes joggal, hiszen a tizenkettő „küldöttként” (= apostolosz) működött, és első ízben gyakorolta azt a „hivatal”, amely később, húsvét után, életük meghatározójává válik majd. Most, az első nyilvános fellépés után Jézus elkülönítve, bensőségebb közösségben szeretne együtt lenni velük. Ez minden bizonnyal a tanítványok pihenését is szolgálja. Lukács szerint Jézus Betsaida városába vonul vissza. A Betsaida nevet az evangélista Márknál olvashatta, de nem a tanítványok visszatéréséről szóló beszámolóban (a Mt 6,31-ben egyszerűen „puszta hely” olvasható), hanem a kenyérszaporítást követő jelenetben (Mk 6,45). Betsaida a Genezáreti-tó északi partján található. Jézus idejében Heródes Antipász féltestvérének, Fülöpnek a fennhatósága alá tartozott. Eredetileg falu volt, amelyet Fülöp emelt városi rangra Juniász névvel. Lukács részletesebben nem számol be Jézus betsaidai tevékenységéről, de a 10,13-ban megőrzött mondás világossá teszi, hogy Jézus hosszabb időt töltött ott, és több csoda is végbevitt. A Jn 1,44 szerint Betsaida három tanítványnak, Péternek, Andrásnak és Fülöpnek a szülőfaluja. A néptömeg megakadályozza Jézus azon törekvését, hogy egyedül legyen tanítványaival. Ő azonban mégsem elutasítván vagy szemrehányóan, hanem szívélyesen fogadja a hozzá érkezőket. A 9,1-2 szerint Isten országának a hirdetése és a betegek gyógyítása a tizenkettő küldetésének a lényege volt. A jelen esetben ismét Jézus az, aki szóval és tettel munkálja az üdvösséget az emberek között. A tanítványok az első sikeres próbálkozás után megint a „tanuló” szerepkörben találhatók. A 11. vers általánosabb megfogalmazása után a 12. versben az elbeszélés konkrétabbá válik: esteledik. Ez a tény váltja ki az apostolok fellépését, akik közbenjárnak Jézusnál a hallgatókért. Márknál (6,36) a tanítványok csak élelemszerzés céljából kívánják a tömeget elbocsáttatni, Lukácsnál viszont az elszállásolás is célként szerepel. Az embereknek a környékbeli falvakban kellene maguk számára éjszakára szállást és ételmet találniuk. A tanítványok azzal indokolják meg javaslatukat, hogy „puszta helyen” tartózkodnak.

Itt derül ki igazában, hogy az esemény nem Betsaida városában, hanem valahol annak közelében egy elhagyatott helyen játszódik. A tizenkettő által javasolt megoldás megvalósíthatatlan. Hogy tudna több ezer ember a környéken szállást találni? Jézus azonban nem a javaslat képtelen jellegére reflektál, hanem új lehetőségre hívja fel a figyelmet: adjanak ők enni a hallgatóknak. Emberileg nézve ez a javaslat még képtelenebb, mint az előző. A „szabadságra” vonuló apostolok biztosan nem készültek fel egy hatalmas sokaság táplálására, és a helyszín (puszta) sem tesz lehetővé valamiféle gyors anyagbeszerzést. Jézus felszólítása az elbeszélés egészében a csodát készíti elő, amelynek eredményeképpen ténylegesen a tanítványok adnak majd enni a hallgatóknak. Márknál (6,38) Jézus a meglevő tartalék felmutatására is felszólít. Lukácsnál nincs ilyen jellegű utasítás. Az apostolok azonnal tudják, mi az, ami rendelkezésükre áll: öt kenyér és két hal. Ugyanakkor mintegy ellenvetésként azt is kifejezésre juttatják, hogy mindez nem elegendő a jelenlevők táplálására. A kenyér mint főtáplálék és a hal mint körítés a főétkezésnek számító vacsora tartozékai voltak a zsidóknál. Egészen természetes, hogy a tanítványok kenyeret és halat vittek magukkal az útra, de nyilvánvalóan csak annyit, amennyi számukra szükséges volt. Jézus és a tanítványok dialógusa által egyértelművé vált a szükséghelyzet, és az, hogy emberileg nézve nincs elfogadható megoldás. Jézus most lép közbe konkrétan, amikor utasítást ad a jelenlevők csoportokban való letelepítésére. Lukács ötvenes csoportokat említ. Ennek alapján az apostolok száz, ötven főből álló csoportot hoznak létre. Az utasítás végrehajtását csak egész röviden közli az evangélista. A figyelem immáron egészen Jézus tetteire irányul, amely lényegében véve megfelel annak, amit a zsidó családapa étkezés előtt cselekedni szokott. Lukács és a keresztény olvasó számára azonban nem ez a vonatkozás a lényeges. Jézus tettei ugyanis ugyanazok, mint amelyek az utolsó vacsorán az Eucharisztia alapítását vezetik be (vö. Lk 22,19). Ezzel magyarázható, hogy Lukács különösebb reflexió nélkül hozza a „vette – megtörte – adta” sorrendet, amely nyilvánvalóan csak a kenyérré érvényes és nem a halakra, hiszen azokat nem törték meg. Az első cselekvés az égre való felpillantás: ez az imának és az Atyával való egységnek a jele. A második mozzanat az áldás. Márknál az ige tárgy nélkül áll: „áldást mondott” (eulogészen: 6,41). Ebben a formában a cselekvés hálaadó imádságot, asztali áldást jelent. A hálaadás címzettje Isten. Lukácsnál ezzel szemben az áldás a kenyerekre és a halakra vonatkozik: „megáldotta azokat” (eulogészen autous). Ennek az áldásnak az eredménye azután a csoda, vagyis az elemek megsokasodása. Természetes, hogy a tanítványok szétosztják a megáldott kenyereket. Az evangélista nem is reflektál erre hosszasan. Hangsúlyozott ezzel szemben az eredmény: „Ettek, és mindnyájan jóllaktak” (17. v.). Jézus ajándéka bőséges, teljes. A kiosztott kenyerek és halak nemcsak csillapították az éhséget, hanem a jóllakást is biztosították. Sőt el sem fogyott minden, hiszen tizenkét kosár maradékot gyűjthettek össze. A 17. vers tartalma azokra az szövetségi szövegekre emlékeztet, amelyekben csodálatos táplálékladásról van szó. Az evés és a jóllakás témája a mannáról szóló híradásokban szerepel hangsúlyozott módon: „Ma este húst fogtok enni, és holnap jóllakhattok kenyérrel” (Kiv 16,12); „Ettek és jóllaktak; így teljesítette kívánságukat” (Zsolt 78,29). A „maradék” motívuma az Elizeus nevéhez fűződő kenyérszaporítás leírásában található meg: „Esztek, és még marad is” (2Kir 4,44). Az exegéták általában összefüggést látnak a tizenkét kosár maradék és a tizenkét apostol között. Érdekes H. Schürmann megfigyelése. A tizenkét kosár maradék azt jelezni, hogy Jézus adománya nemcsak a jelenlevőkre korlátozódik, hanem maradt belőle a jövőre is. A tizenkettőnek kell majd azt továbbadni, ahogyan az elbeszélte eseménynél is ők voltak azok, akik a megáldott kenyereket az emberek között szétosztották. Ha ez a megfigyelés a szerző szándékának megfelel – a szövegből ez nem derül ki egyértelműen –, akkor az elbeszélés a jövőre irányulva zárul le. Az kétségtelen, hogy szövegünkben hiányzik egy olyan elem, amely a csodaelbeszélések végén általában szerepelni szokott: a csoda hatásának a bemutatása. A jelenet a teljesség szemléltetésével zárul, amely már önmagában is ígéret. Jézus komolyan veszi az embert, az ember testi-lelki szükségleteit, és minden várakozást felülmúlóan elégti ki azokat. Jézus adományaira is érvényesek a zoltáros szavai: „Bőséges nála a megváltás” (Zsolt 130,7).

Kocsis Imre

Lenni akarok valaki

Kamaszok és életerterv (3.)

Szembesülés

A sekélyben hajózó ifjak

A kispolgári eszmék

Tervek, jövő, eszmék... a kamaszok szótárából eltűnő szavak lennének?

Tény, van aki valóban azt gondolja, csak a pillanat számít, a jelen, a saját személyes tapasztalás.

„Nem tudom, mi az élet értelme. Egyik napról a másikra élek. Fölkelek, aztán teszem a szokásos dolgokat... Pillanatnyilag semmit sem tervezek. Nekem azt tanították: éljek a percnak és én így is élek.” (Gyurka)

„Én azt mondogattam magamnak: csak egy nap a világ, hát éld meg úgy, ahogyan tudod! Ne csinálj gondot magadnak semmiből, hogy előbbre juss!” (Lóri)

„Az élet semmi, úgy jó, ahogy van! Mit számít az, ha valaki másként vélekedik? Igaz, mehetne jobban is, de nincs különleges vágyam. Az én életvitem egy önző életmód. Önző vagyok magammal szemben és önző másokkal szemben egyaránt. Napról-napra élek!” (József)

Tudjátok, mi a „sekélyesben hajózás?” – A hajózásnak az a formája, amely a part védelmében folyik, messze a nyílt tengertől, kis területre szorítkozik. Ez tökéletes mása egy bizonyos mai ifjúsági világnak.

A mai fiatalok nem keresik a társadalommal való ütközést vagy egyéb társadalmi problémát, megcsömörlöttek a belső kínlódásoktól, a felnőttek világával való szembenállástól. A maguk másfajta életmódját akarják fölépíteni, a maguk kultúrájával, a rájuk jellemző műveltséggel. Az sem számít, ha elképzelésük kicsi vagy nyárspolgári. Kevéssel is megelégszenek.

„Meg vagyok elégedve az élettel a szó igazi értelmében. Nekem tetszik az élet. Erre azt mondják: szóval meg vagy elégedve azzal, ami körülöttes történelm...? Nem, nem vagyok megelégedve... Egy jobb életet is elviselnék. De nekem untig elég, hogy a világon vagyok. Hogy itt vagyok. Hogy este kimegyek, barátaimmal megeszek egy pizzát, ez nekem elég, nem kívánok mást... Ha barátaimmal egy pofa friss levegőt szívok, már szórakoztam. Ez az élet! Közösén jókat nevetni. Ez az élet szépsége.” (Sanyi)

„Szórakozni: nem semmibe venni az életet, hanem egy normális életet élni, egy kicsit gondtalanul, problémák nélkül – a jövő úgyis tele lesz velük. Iskolába járni, végezni a tennivalónkat, szombaton szórakozni, vasárnap is. Ha kívánsz, hát ülj a motorra, legyen jó márkájú a motor, legyen csajod is. Ez az szórakozás. Ne maradj le a többiek mögött.” (Károly)

A jelen senkinek sem elegendő

A jelen sűrű kiélésének vágya nem szükségszerűen a lelkiismeretlenség vagy az éretlenség gyümölcse, vagy az egyéniség kifejezése. A maga módján lehet szüleménye a bölcsesség kíváncsának, a tapasztalásnak vagy akár a frusztrációnak is. Nagyon világos a saját eszményünk és a jelen közti távolság, nagyon nehéz a harc a felnőttek és a társadalom ellen, hogy valamit is megjavítsunk.

Ha elfogadjuk a jelent, azt jelenti, hogy lemondunk képességeink fejlesztéséről, anélkül, hogy őszintén megkérdeznénk mi az életünk célja.

„Vegyüléke vagyok a következtetlenségnek és zűrzavarnak, az örömnak és szomorúságnak, a félelemnek és bátorságnak, tele vagyok szorongással. Életed csordogál, mint rendszeren és aztán egy bizonyos ponton azt veszed észre, hogy futsz, megállás nélkül futsz, mert ha megállsz, azt jelenti, hogy megsejtetted és megértetted: mindent elvesztettél.” (Mici)

Megvalósulni itt és most

Ha nem is érezzük ennyire drámainak a dolgokat, megelégedhetünk a pillanat apró-cseprő örömeivel? Mindig csak várunk valamire, ami színt ad a mindennapi egyhangúságunknak?

„Egy bizonyos pont után bevallottam magamnak, hogy létem nem más, mint valamire való várakozás. Iskolába még reggel, de várod, mikor lesz már 1 óra, hét közben a vasárnapot várod és ezt 52 héten át teszed, évközben a szünidőről álmodozol...” (Péter)

Minden kamasznak találnia kell egy valódi igazolást a jelen számára, egy mini tervet, amely kielégíti őt és amit attól kezdve megvalósíthat.

„Elég szerencsétlen életet élek. Sok dolgot nem tehetek meg: nem mehetek el sehová, szinte nem beszélhetek senkivel... azt mondják: holnap majd élheted a magad életét te is, meglesz a szabadságod..., de egy kicsit növekedned kell még. Ne siess annyira! Nem értik meg, hogy én ma akarok élni és nem holnap? Ma akarok boldog lenni.” (Lajos)

Nem lehet akárhogyan máról-holnapra élni, azt remélve, hogy holnap az élet kielégít. Felnőttkorunkra mindegyikünk egyszerűen az lesz, ami máától kezdve lenni akar.

Vagyis úgy kell tennünk, hogy a két felfedezett sarkalatos pontból egyet sem hagyunk el: sem a jelenét, azt, hogy minden pillanatot, legyen az vidám vagy szomorú, előre nem látott vagy kikerülhetetlen, valódi önigazolással éljünk át; sem a jövőjét, azzal a tudattal, hogy azt a jelenben valósítom meg.

Az ábrándok nagy vásárán

Nézzünk körül: a környezetünkben élő emberek is dolgoznak a maguk élettervén. Látunk köztük boldog, megelégedett és „beérkezett” embereket, de vannak körülöttünk csalódottak, ingerültek, kiábrándultak is.

Nem vagyunk egyedül a világon. Akár tetszik, akár nem, mindegyikünk hatással van a másokra. A mi választásaink, csakúgy mint az övéké, formálnak rajtuk.

Az élet egy nagy folyamhoz hasonló, amelyet számtalan mellékfolyó táplál. Mi a magunk életformáját kínáljuk föl másoknak, mások viszont befolyásolják a mi személyiségünket, hatnak életstílusunkra, választásainkra, gondolkodásunkra.

Ez egyszerű is lehet, mert tanúságtétele az emberek mélyreható testvériségének. De ugyanakkor egy óriási kockázat is, mert visszahathat a szabadságunkra.

Én is, csakúgy mint annyi kamasz fiú, kétségbeesetten keresem önmagam, de sok dolog hat rám. Hatással van rám a környezet, és nem tudok az lenni, ami szeretnék. Sokszor úgy érzem, hogy fojtogat a környezetem, de nincs bennem ellenállás, csak tengődöm és tűnök.” (Zsuzsa)

(Folyt. köv.)

Fordította: P. Szőke János

Vasárnapi jegyzet

Lomb-oltároknál

Kertek ünneplőben. Zöldágak. Az erdő magányát megszenteli az esthajnalcillag. Fölemelkedés az óra, amikor fehér köveken tartok a templom felé. A torony várja idejét harangjával. Falusi kép. Ahol élek, csöndesek az utcák. Erdő alá futnak, s a szemben jövő fiatalok az elhagyott éveket egy pillanatra visszahozzák; falusi szokások szép rendjét dalolásban, karöltött szerelemben, barátságok hídján.

Már nem él F. L. költő barátom, aki hangulatosan tudott írni erről a képről. De most hogy fák alatt ballagok nyitónyárelőben, eszembe jut az egyik sora: A holdas este fényhálót sző az akácok között. Eltelt a vasárnap, elmentek a barátok, s csak ennyi maradt az együttlétből – alföldi falucskában: akácok gömbje, telt fűrtök, nappali méhdöngés.

A szőlő most hajt, – pipacs lobot vet az árok partján. A búzavirág még nem nyílik, nem jött el ideje virágok vetékedésének: szőlő és búzavirágának, ahogyan egy különös énekben eldalolja az ismeretlen szerző. Oltáron virrasztanak majd a Kenyér mellett és arany Kehely fényében. Vetékedésük imádság, egyazon szolgálatban, amikor a Szépnek állnak őrt: zöldágak közt négy oltáron, a misztérium örömeivel, önlényegük teljességével, amelyben szemernyi sincs a hamisságból.

Virágok tömjénjéről költők (Baudelaire, Tóth Árpád) írnak. Akácok rendjében ezüst turibulumként – templomi füstölőként minden fűrt árasztja-füstöli az „édes illatot”. E tájvilág most a kiengesztelődés táblája.

Azt olvastam, hogy a XII. század végén a misében az úrfelmutatáskor tömjéneztek. Ezzel hangsúlyozták az imádat. Ez a „tömjén-függöny” valamiként „elrejtette a szent színeket”: védelmezte „a ráeső tekintetektől”. Különös óvatosság, mert látásba testesülhet az, ami ellentmond az imádnak...

Füstölnek az akácok, a gyöngéd fény megváltoztatja a táj kontúrait, s a táj alázatosan, mint zsolozsmázó szerzetes átadja magát esti hangoknak, illatoknak. Oltárra magasztosul tér és idő, holnap Úrnapja lesz.

A hold teljes méccsel világít, a fényháló átszövi a csendet, források mellett a kakukkfű is illattól árad, a szemben jövő fiatalok harsányabb nevetésébe beleénekel egy kései madár. Fénylik a békesség.

Az elkészült lomb-oltároknál megállok. Szavakat keresek:

Áldott a magányod
világunk miséjén
mikor felénk hajolsz

hegyek térdepelnek
tenger kisimul

Így vagy közöttünk
láthatón – láthatatlanul

† Tóth Sándor

hírek információk

Június 13-án a Pasztorális Helynökség szervezésében az egyházmegye különböző településein szolgáló sekrestyések találkoztak a szegedi Katolikus Házban. A lelki és szakmai nap fő témája a lelkipásztor és a sekrestyés együttműködése volt.

Június 14-én a Gál Ferenc Egyetem Pedagógiai Karán tartott diplomakiosztó ünnepségen kitüntetéssel ismerték el a kar oktatóinak és végzős hallgatóinak kiemelkedő teljesítményét. A Gál Ferenc Egyetem Szenátusa Dr. Lipcsei Imre tanszékvezető főiskolai tanárnak az Egyetemen folyó oktató-kutató munkában évek óta végzett kiemelkedő tevékenységéért Professor Emeritus címet adományozott. Az ünnepségen Dr. Lestyán Erzsébet egyetemi docens a Gál Ferenc Egyetem Kiváló Oktatója kitüntetést vett át, a Békés vármegyei felsőoktatás és a szarvasi Pedagógiai Kar fejlesztéséért végzett munkásságáért.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye hagyományos, papok és diakónusok éves találkozóját június 18-án rendezték meg Gyulán. A Nádi Boldogasszony-templomban koncelebrált szentmise keretében került sor az olajszentelésre és a papi fogadalmak megújítására.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia nagytermében (Torontál tér 4.) nyáresti Társaskört tartanak minden csütörtökön, 19 órai kezdettel. A következő, június 26-i előadás témája: „A pillangó röpte” – diaporáma előadás, melyet Szőke János AV AFIAP fotóművész mutat be. Szeretettel várnak minden érdeklődőt.

A Kiss-Rigó László püspök által vezetett koncelebrációs ünnepi hálaadó szentmisével zárják a tanévet az egyházmegye fenntartásában működő katolikus köznevelési intézmények pedagógusai és dolgozói június 24-én, kedden 10 órai kezdettel a Szent Gellért Fórum rendezvényközpontjában. A szentmisét követően közös ebéd zárja a programot.

A szeged-szentmihályi Szent Mihály Plébánia Közösségi Házában június 26-29. között „Mária kurzust” szerveznek. A kurzus két fontos dokumentumra is épít, Raniero Cantalamessa: Mária, az Egyház tükre című könyvére és VI. Pál pápa a helyes Mária-tiszteletéről írt Marialis Cultus kezdetű apostoli buzdítására. Jelentkezni az ujevangelizacio.hu honlapon, vagy Sipos Darinka koordinátornál lehet a siposdarinka@gmail.com e-mail címen, vagy a +36-20-323-1103 telefonszámon. Fizetendő hozzájárulás: 15.000,- Ft, szállással: 30.000,- Ft.

A CsaládKözPont 2025-ben is meghirdeti a Szent László focitornát. Plébániához vagy más egyházi közösséghez, egyházi iskolához kapcsolódó, 30 év feletti, nem igazolt férfitársasokból álló csapatok jelentkezését várják, akik akár régóta összejárnak, akár csak erre az alkalomra állnak össze egy csapattá. A családtagokat, feleségeket, gyerekeket is szívesen látják ezen a sportos, játékos hangulatú napon. Időpont: június 28., szombat 9 órától késői ebédig. Helyszín: Szent Gellért Fórum, Szeged Dorozsmai út 2-4. Jelentkezni június 25. szerdáig lehet a pasztoralis.hu honlapon lévő jelentkezési felület kitöltésével.

Minden esztendőben Szent Péter és Pál apostolok ünnepét követő vasárnapon, ebben az évben június 29-én, minden katolikus templomban a szentmiséken úgynevezett Péter-filléreket gyűjtenek. A perselyadományokat az Apostoli Szentszék karitatív tevékenységének, illetve az egész világegyházat szolgáló intézményeinek megsegítésére továbbítják.

A CsaládKözPont Sárkány Boldogasszony napján, július 2-án szerdán 17 órától zárandoksétára hívja a hölgyeket. Az alkalmon imával, beszélgetéssel, csenddel, körtáncokkal kapcsolódunk magunkhoz, Istenhez és egymáshoz. Helyszín: az újszegedi Liget és a Szent Erzsébet templom. Jelentkezés. június 30-ig a pasztoralis.hu oldalon lévő regisztrációs felületen.

Július 2-án, szerdán 19 órától Andres Uibo észt orgonaművész hangversenyét hallgathatják meg az érdeklődők a Fogadalmi Templomban. A belépés ingyenes, szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.

A 2020-as és 2023-as évhez hasonlóan idén ősszel ismét 168 órás szentségimádás lesz Szegeden szeptember 21. és 28. között, vasárnap estétől vasárnap estig. A helyszín ezúttal is az „Adoratio Szeged” székhelye, a jezsuita templom kápolnája (Szeged, Dáni utca 3.). Az egy hetes folyamatos imádság szándéka az egyházmegyénk lesz. A regisztráció augusztus 15-től nyílik a www.adoratio-szeged.hu honlapon.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.